

voters many (about 30%) districts. The majority system did not favour conducive the development of the party system in Ukraine.

In the 1998 and 2002 elections, 225 people's deputies of Ukraine were elected by majority voting and another MPs were elected on a proportional basis. Parliamentary elections in 1998 were based on independent use of majoritarian system of First-Past-the-Post and proportional system. In the single-members districts about 30% of the voters supported the winning candidates and about 70 % of all voters supported other candidates. Proportional part of combined electoral system had 4 % threshold for political parties. 26 % of the voters supported 22 parties that have not passed in the Verkhovna Rada of Ukraine. Increasing threshold from 3% to 4% did not allow small opposition parties win elections.

In the elections of 2002 was lost about 70% of the vote in the single-member districts. Because of the 4% threshold for proportional part of combined-independent system was lost about 18% of the votes. For non-parliamentary opposition parties the majority part was less favorable than the proportional part of the electoral system.

In the 2006 and 2007 elections, all MPs were elected on a proportional basis. About 18 % of the voters supported parties that did not pass 3% threshold in the 2006. In the next parliament elections because of 3% threshold was lost about 7% of the votes.

In the 2012 and 2014 elections a mixed voting system was again used. The loss of votes mainly occurs in the majority single-member districts.

The article concluded that for the majority of the opposition parties in Ukraine proportional system with 3% threshold is the most advantageous. Proportional system provides a fairer representation of the interests of voters.

Key words: electoral system, parliamentary elections, opposition party, electorate.

УДК 321.02

М. В. СПІВАК

ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМУ СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА У КОНТЕКСТІ ПОЛІТИКИ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖЕННЯ

Висвітлено питання цінності здоров'я людини. Визначено сутність понять «здоров'язбереження», «політика здоров'язбереження». Наголошується на необхідності формування ідеології соціального партнерства в Україні. Робиться висновок проте, що державна політика у сфері соціального партнерства в контексті політики здоров'язбереження не є цілісною, а має фрагментарний характер.

© СПІВАК Марина Вікторівна – кандидат юридичних наук, докторант Інституту держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України

Ключові слова: здоров'я, здоров'язбереження, політика здоров'язбереження, соціальне партнерство, держава, суспільство.

Спивак М.В. Формирование механизма социального партнёрства в контексте политики здоровьесбережения

Отражен вопрос ценности здоровья человека. Определена сущность понятий «здоровьесбережения», «политика здоровьесбережения». Отмечается на необходимости формирования идеологии социального партнерства в Украине. Делается вывод, что государственная политика в сфере социального партнёрства в контексте политики здоровьесбережения не является целостной, а имеет фрагментарный характер.

Ключевые слова: здоровье, здоровьесбережения, политика здоровьесбережения, социальное партнёрство, государство, общество

Spivak Marina. Forming of mechanism of social partnership is in the context of politics of health of maintenance

The question of value of health of man is reflected. Essence of concepts «health of maintenance», «politician of health of maintenance» is certain. It is marked on the necessity of forming of ideology of social partnership for Ukraine. Drawn conclusion however, that a public policy in the field of social partnership in the context of politics of health of maintenance is not integral, but has fragmentary character.

Key words: a health, health of maintenance, politician of health of maintenance, is social partnership, state, society

Україна проголошена соціальною державою, політика якої спрямована на створення умов, що забезпечують гідне життя й вільний розвиток людини. Це дає підстави визнати необхідність гарантування з боку держави прав людини, що приводить до визнання необхідності соціального співробітництва. Збереження здоров'я в сучасних умовах є провідним пріоритетом гуманітарного розвитку і державної політики. Тому механізм соціального партнерства у контексті політики здоров'язбереження сучасної соціально-політичної парадигми потребує теоретичного обґрунтування і ретельного дослідження.

Аналізу сутності соціальної держави та соціального партнерства присвячені праці В. Деркач, М. Кононенко, Г. Савранської, Н. Хоми, Л. Юзик. Вагомим науковим внеском у питаннях збереження здоров'я стали роботи З. Гладуна, Д. Карамішева, В. Москаленка, Я. Радиша, В. Рудого, С. Стеценка, І. Сенюти, Т. Семігіної. Водночас реальні кроки до запровадження реформування системи охорони здоров'я в Україні актуалізують окреслену проблематику.

Мета даної статті – розкрити процес формування та охарактеризувати механізм соціального партнерства у контексті політики здоров'язбереження.

Враховуючи, що наше дослідження лежить у площині науки політології і метою наших попередніх і майбутніх наукових праць є напрацювання найбільш ефективної побудови нової системи охорони здоров'я, розширення принципів і цінностей, що будуть покладені в основі політики здоров'язбереження під «здоров'язбереженням» слід розуміти процес зміцнення та збереження здоров'я, спрямований на перетворення емоційно-психологічної, фізичної та інтелектуальної сфер людини, підвищення ціннісного ставлення до особистого здоров'я і здоров'я інших, загальне усвідомлення людини особистої відповідальності за власне здоров'я.

Політика здоров'язбереження – це політика в соціально-культурній сфері, відповідно до якої держава, (або суб'єкти публічної адміністрації (посадові особи), органи місцевого самоврядування, громадські об'єднання спрямовують свою діяльність на підвищення рівня здоров'я, поліпшення якості життя і збереження генофонду Українського народу.

Політика здоров'язбереження повинна включати три основні складові: виховання, культура і поведінка здоров'язбереження.

Виховання, це всебічний гармонійний розвиток особистості. Виховання здоров'язбереження, передбачає формування у людини певних якостей відповідно до вимог морального, розумового, трудового, фізичного й естетичного виховання. Завданнями такого виду виховання повинні бути: формування переконань, що здоров'я є ціннісним елементом духовного життя людини; формування умінь і навичок поведінки по відношенню до свого здоров'я, наукового світогляду по відношенню до проблем екологічного характеру, глобальних проблем, що загрожують здоров'ю, вироблення санітарно-гігієнічних умінь та навичок; тренування та загартування організму тощо.

Культура – освітній процес, що відкриває широкі перспективи в напрямі формування світогляду людини. Проблема культури здоров'язбереження як світоглядної орієнтації набуває особливої значущості, що пояснюється постійним погіршенням стану здоров'я, зумовленим несприятливими соціально-економічними умовами. Завданням культури здоров'язбереження є: створення оптимальних умов для формування здорового організму людини; виховання волі, розвиток спиритності, краси тіла і рухів; відмова від тютюнопаління, вживання алкоголю і наркотиків; усвідомлення відповідальності перед майбутнім поколінням за збереження генофонду нації тощо.

Поведінка – бажані, видимі прояви людини направлені на збереження фізичного і психічного здоров'я. Поведінка здоров'язбере-

ження є результатом виховання і культури. Завданням поведінки здоров'язбереження є: оволодіння особистістю правилами та нормами моральної поведінки; розвиток почуттів; формування переконань; застосування здобутих у цій сфері знань, умінь та навичок тощо.

Ми переконані, що слова «здоров'я» та «збереження» у політологічній площині, повинні наповнитися абсолютно новим змістом. Людина, та збереження її здоров'я є найважливішим завданням правової держави, демократичного розвитку.

Як засвідчує практика, сучасне людське суспільство – це суспільство соціального партнерства, яке реалізується через багаторівневу структуру постійно діючої суспільної комунікації (система громадянського суспільства, розвинений парламентаризм, відповідальний уряд як уряд парламентської більшості, постійне функціонування системи взаємодії підприємців і найманих працівників тощо).

Характерною ознакою розвинених, цивілізованих суспільств є те, що вони, спираючись на важкий, часом трагічний досвід, заклали такі основи, таку систему суспільної комунікації, яка привела їх зрештою до соціального партнерства.

Будь-яка система не є абсолютно ідеальною і потребує тих чи інших часових корекцій. Проте сам принцип зрозумілий. І шляхи його реалізації теж. Українська людина, українське суспільство лише на початку цього шляху. Більше того, на етапі первісного нагромадження капіталу. А це – і стрімке розшарування суспільства, і клановість, і корупція, наростання тіньової економіки, бартеризація, катастрофічний спад виробництва, неплатежі тощо. Тобто йдеться про системну, багатоаспектну кризу, основоположні принципи виходу із якої окреслені вище, – вони впливають із скарбниці світового досвіду.

Одну обставину треба при цьому виокремити як визначальну. Реформи, які здійснюються у суспільстві, будуть результативними лише тоді, коли існуватиме розгалужена системна комунікація, постійно діючий суспільний дискурс, у межах якого узгоджуватимуться принципи інтереси різних соціальних груп за умов різкої суспільної стратифікації, розшарування¹.

У своїх дослідженнях М. Кононенко приходять до висновків, що сучасна вітчизняна наука розглядає соціальне партнерство у двох формах:

1) як систему розвинених взаємозв'язків між працівниками, роботодавцями, а також державою на засадах співробітництва, компромісів, узгоджених рішень з питань соціально-трудова рішень;

2) як принцип соціальної політики держави, що забезпечує справедливість розподілу матеріальних ресурсів між сторонами соціальних відносин в умовах ринкової економіки².

На думку науковця, важливим компонентом механізму соціального партнерства є організаційно – управлінське мистецтво. Його призначення – у різноманітності (навіть різноспрямованості) утилітарних інтересів різних суб'єктів соціального управління (груп, індивідів, органів влади) досягнення угоди, процедури реалізації взаємних зобов'язань.

Важлива частина механізму соціального партнерства як виду управління – соціальна відповідальність. Вона конкретизується, розкривається через зміст і структуру державно-управлінських рішень, прийнятих у процесі соціального партнерства, у задіянні механізмів зворотного зв'язку, контролю громадськості за виконанням державними органами прийнятих програм і стратегій соціально-економічного розвитку³.

Як зазначає В. Деркач громадянське суспільство є складним феноменом, що породжує додаткові проблеми не лише в дослідженні форм його взаємодії з державою, а й у побудові теоретичних схем взаємодії держави і громадянського суспільства та в їх практичній реалізації. Це зумовлено як багатоманітністю ідейних витоків концепції громадянського суспільства, так і відмінністю його конкретних національних і часових модифікацій. Автор вказує на те, що задля методологічної зручності деякі дослідники відзначають, що «концепція громадянського суспільства має сенс лише в межах дихотомії «громадянське суспільство-держава». Полягає він у тому, щоб шляхом розмежування громадянського суспільства і держави робити їх соціальними партнерами, заперечувати вивіщення держави над суспільством, доводити, що держава є похідною від громадянського суспільства й повинна слугувати йому, а не навпаки, як це не рідко трапляється⁴.

На думку Л. Юзик основу механізму партнерських відносин складають форми, методи, способи, процедури і технології (сукупність методів і процедур) взаємодії, система контролю виконання прийнятих договорів, угод, а також організаційно-функціональні структури (органи) на всіх рівнях соціального партнерства. Даний механізм характеризується переговорним процесом, що постійно діє⁵.

Авторка стверджує, що механізмом реалізації соціального партнерства є узгоджений порядок взаємодії сторін в процесі обгово-

рення, ухвалення і здійснення намічених заходів, а також взаємозв'язок між його рівнями. Під механізмом соціального партнерства як елементу його системи в цілому розуміють сукупність методів і інструментів, за допомогою яких забезпечується досягнення партнерської взаємодії сторін. Як всякий механізм, він має ряд важелів, взаємодія яких приводить до досягнення цільової функції⁶.

Враховуючи наукові погляди на існування і розвиток інституту соціального партнерства, у класичному варіанті, всі вони зводяться до того, що предметом соціального партнерства виступають колективні відносини між соціальними партнерами із участі трудових колективів у встановленні умов праці; з участі трудових колективів в управлінні організаціями, на яких вони працюють; щодо укладення і виконання колективних договорів та колективних угод на галузевому, регіональному, національному рівнях; щодо діяльності професійних спілок та інших представницьких органів трудового колективу в соціально-трудовах відносинах; щодо утворення та діяльності об'єднань роботодавців; з вирішення індивідуальних та колективних трудових спорів. До сфери соціального партнерства входять: досягнення консенсусу з питань забезпечення зайнятості, створення додаткових робочих місць, організації оплачуваних громадських робіт, захисту населення від безробіття; застосування найманої праці з дотриманням техніки безпеки, вимог з охорони здоров'я працівників у процесі праці, оплати праці й забезпечення відтворюючої і стимулюючої функцій заробітної плати, прав працівників на своєчасне отримання заробітної плати; забезпечення нормального режиму праці й відпочинку; забезпечення права працівників на участь в управлінні працею на підприємстві, в розподілі прибутку для забезпечення соціальної діяльності підприємства, у визначенні соціальних стандартів і встановленні їх мінімальних меж, у встановленні порядку проведення колективних переговорів, вирішенні колективних трудових спорів тощо⁷.

Об'єктивно оцінюючи суперечливий реформаційний процес українського суспільства, доречно зауважити, що сьогодні соціальне партнерство слід розглядати, як спосіб ефективного вирішення нагальних питань навколо проблематики охорони здоров'я. Сучасні наукові позиції повинні зводитися до наукових розробок і рекомендацій у цьому напрямку.

В Україні гостро відчувається недосконалість законодавчого забезпечення системи партнерських відносин, склалася стійка практика ігнорування, невиконання чинних законів різними суб'єктами.

За умов тотального ігнорування законів, важко сподіватися на дієвість і чинність договорів і угод. Суттєвою перешкодою для становлення соціального партнерства стає розмивання ціннісно-нормативної системи суспільства, обумовлене масовим порушенням законів і соціальних норм.

На думку Г. Савранської однією із проблем, зумовлених соціально-економічними й політичними реформами в Україні, є гострий конфлікт ціннісних орієнтацій. За відсутності базової системи цінностей, здатної бути основою соціального консенсусу, такий конфлікт криє в собі небезпеку незворотного розколу суспільства⁸.

З цього приводу, на основі проведеного дослідження, Т Семигіна стверджує, що для реалізації в Україні державно-приватного партнерства в охороні громадського здоров'я доцільно законодавчо закріпити права та повноваження інститутів громадянського суспільства в охороні громадського здоров'я, здійснити реальну децентралізацію багатьох сфер охорони здоров'я, стимулювати участь локальних громад і бізнесових структур в охороні громадського здоров'я⁹.

На переконання Н. Хоми соціальна держава в умовах глобалізації бачиться як «активна (випереджаюча) соціальна держава», що передбачає баланс між персональною відповідальністю людей і захистом з боку держави¹⁰.

Очевидним є те, що перед соціальною державою стоїть складне завдання: забезпечити ефективну взаємодію з приватним підприємництвом, що необхідно для стимулювання економіки, не допускаючи при цьому зниження рівня соціального захисту найманих працівників¹¹.

Хоча, як позитивний момент формування механізму соціального партнерства у контексті політики здоров'язбереження, слід відмітити прийняття Указу Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» від 12.01.2015 року № 5/2015.

Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» визначає мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку України.

Метою Стратегії є впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. Задля цього рух уперед здійснюватиметься за такими векторами:

– вектор розвитку – це забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ та, як наслідок, підвищення стан-

дартів життя. Україна має стати державою з сильною економікою та з передовими інноваціями. Для цього, передусім, необхідно відновити макроекономічну стабільність, забезпечити стійке зростання економіки екологічно невиснажливим способом, створити сприятливі умови для ведення господарської діяльності та прозору податкову систему;

– вектор безпеки – це забезпечення гарантій безпеки держави, бізнесу та громадян, захищеності інвестицій і приватної власності. Україна має стати державою, що здатна захистити свої кордони та забезпечити мир не тільки на своїй території, а й у європейському регіоні. Визначальною основою безпеки має також стати забезпечення чесного і неупередженого правосуддя, невідкладне проведення очищення влади на всіх рівнях та забезпечення впровадження ефективних механізмів протидії корупції. Особливу увагу потрібно приділити безпеці життя та здоров'я людини, що неможливо без ефективної медицини, захищеності соціально вразливих верств населення, безпечного стану довкілля і доступу до якісної питної води, безпечних харчових продуктів та промислових товарів;

– вектор відповідальності – це забезпечення гарантій, що кожен громадянин, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, матиме доступ до високоякісної освіти, системи охорони здоров'я та інших послуг в державному та приватному секторах. Територіальні громади самостійно вирішуватимуть питання місцевого значення, свого добробуту і нестимуть відповідальність за розвиток всієї країни;

– вектор гордості – це забезпечення взаємної поваги та толерантності в суспільстві, гордості за власну державу, її історію, культуру, науку, спорт. Україна повинна зайняти гідне місце серед провідних держав світу, створити належні умови життя і праці для виховання власних талантів, а також залучення найкращих світових спеціалістів різних галузей¹².

У п. 7 статті 3. Стратегії закладені основоположні компоненти соціального партнерства, що є основою реформи системи охорони здоров'я. Метою державної політики у цій сфері є кардинальне, системне реформування, спрямоване на створення системи, орієнтованої на пацієнта, здатної забезпечити медичне обслуговування для всіх громадян України на рівні розвинутих європейських держав. Головними напрямками реформ мають стати підвищення осо-

бистої відповідальності громадян за власне здоров'я, забезпечення для них вільного вибору постачальників медичних послуг належної якості, надання для цього адресної допомоги найбільш соціально незахищеним верствам населення, створення бізнес-дружньої обстановки на ринку охорони здоров'я. Орієнтиром у проведенні реформи є програма Європейського Союзу «Європейська стратегія здоров'я – 2020»¹³.

Положення статті 5. Стратегії визначають, що головною передумовою її реалізації є суспільний договір між владою, бізнесом та громадянським суспільством, де кожна сторона має свою зону відповідальності.

Відповідальність влади – провести реформи, забезпечити баланс інтересів між громадянським суспільством, державою і бізнесом, просто прозоро та якісно працювати за новими підходами, гарантувати дотримання прав людини.

Відповідальність бізнесу – підтримувати та розвивати державу, бізнес-середовище та громадянське суспільство, сумлінно сплачувати податки, здійснювати ефективні інвестування в економіку держави, дотримуватися принципів чесної праці та конкуренції.

Відповідальність громадянського суспільства – контролювати владу, жити відповідно до принципів гідності та неухильно додержуватися Конституції України та законів України¹⁴.

Аналізований нормативно-правовий акт став чи не найпершим офіційним документом, що має соціально-політичне призначення, відповідає потребам суспільного розвитку у відповідності з яким формуються соціальні партнерські відносини і, відповідно, покладаються певні зобов'язання.

Таким чином, подальший демократичний розвиток України потребує формування ідеології соціального партнерства, що є формою соціальної взаємодії багатьох державних інститутів і суспільних груп громадянського співтовариства, яка дає їм змогу вільно виражати свої інтереси і знаходити цивілізовані способи їх гармонізації і реалізації.

Здоров'язбереження є найвищою метою і цілепокладанням суспільства у формуванні здорового покоління – майбутнього держави, соціальною місією. До найсуттєвіших ознак-вимог громадянського суспільства можна віднести визнання людини, її інтересів, прав і свобод у ролі головної цінності суспільства. Для досягнення цього, насамперед, необхідне налагодження ефективної взаємодії органів виконавчої влади з інститутами громадянського суспільства, що

повинна базуватися на партнерстві, взаємозацікавленості у досягненні цілей, пов'язаних з процесом демократизації усіх сфер державного управління і суспільного життя, соціально-економічним і духовним прогресом, всебічним забезпеченням захисту прав і свобод людини та громадянина.

Варто визнати, що державна політика у сфері соціального партнерства в контексті політики здоров'язбереження не є цілісною, а має фрагментарний характер, а тому потребує подальших наукових розвідок.

Оцінюючи ситуацію, що склалася на сьогодні, внесені пропозиції можуть сприяти створенню бізнес-дружньої обстановки на ринку здоров'язбереження, що відповідає цілям викладеним в проєкті Національної стратегії побудови нової системи охорони здоров'я в Україні на період 2015–2025 р.

1. Філософія світ людини. Комунікативна природа людського буття. Суспільна комунікація і проблема соціального партнерства. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://subject.com.ua/philosophy/svit/55.html>
2. Кононенко М.М. Соціальне партнерство як тип соціального управління. [Електронний ресурс] / Кононенко М.М. – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2007-2/doc/3/04.pdf>
3. Там само.
4. Деркач В.А. Формування механізму соціального партнерства. [Електронний ресурс] / Деркач В.А. – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2007-2/doc/3/03.pdf>
5. Юзик Л. Сутність та механізм соціального партнерства / Л. Юзик // Економічний аналіз. – 2010. – Вип. 5. – С. 225-227.
6. Там само. – С. 226.
7. Трудове право України : підручник [Електронний ресурс] / Н.Б. Болотіна, Г.І. Чанишева. – К. : Знання, 2001. – Режим доступу : <http://www.ebk.net.ua/Book/TPravo/peredmova.htm>
8. Савранська Г.М. Розвиток національної моделі соціального партнерства у контексті забезпечення соціальної безпеки України [Електронний ресурс] / Савранська Г.М. – Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej/ej18/PDF/18.pdf>
9. Семигіна Т.В. Політика охорони громадського здоров'я в Україні у контексті процесів глокалізації (політологічний аналіз) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра політ. наук : 23.00.02 / Т. В. Семигіна ; НАН України, Ін-т політ. і етнонац. дослідж. ім. І.Ф. Кураса. – К., 2013. – С. 35.
10. Хома Н.М. Моделі соціальної держави: світовий та український досвід : монографія / Хома Н.М. – К. : Видавництво «Юридична думка», 2012. – С. 507.
11. Там само.
12. Про Стратегію сталого розвитку «Україна–2020» : Указ Президента України ; Стратегія від 12.01.2015 № 5/2015. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>
13. Там само.
14. Там само.

Spivak Marina. Forming of mechanism of social partnership is in the context of politics of health of maintenance

Actuality of this article is predefined by that Ukraine is proclaimed by the social state, politics of that is sent to conditioning, that provide deserving life and free

development of man. It grounds to admit the necessity of guaranteeing from the side of the state of human that results in confession of necessity of social collaboration rights. Maintenance of health in modern terms is leading priority of humanitarian development and public policy. Therefore the mechanism of social partnership in the context of politics of health of maintenance of modern socio-political paradigm needs a theoretical ground and careful research.

Aim of this article – to expose a forming process and describe the mechanism of social partnership in the context of politics of health of maintenance.

In the article the looks of the Ukrainian scientists are given and analysed to the range of problems of social partnership.

An idea is grounded however, that for modern Ukraine that hears the confession democratic values and the new way of independent ascent, very actual are a task of forming and further development of the system of social partnership, proper taking into account of home specific and use of experience of the European states that have corresponding achievements in this area.

The brought authorial determinations over of concepts «health of maintenance» and «politician of health of maintenance». Exposed component politicians of health of maintenance, that must include three basic constituents: education, culture and behavior of health of maintenance.

The special place in the article belongs to the normatively-legal fixing of social partnership in the field of the health of maintenance.

It is marked, that the aim of public policy in the field of it the cardinal, system reformation, sent to creation of the system oriented to the patient, is, able to provide medical service for all citizens of Ukraine at the level of the developed European states. The increases of the personal responsibility of citizens must become main directions of reforms for an own health, providing for them of free choice of medical service of the proper quality, grant for this purpose of address help providers to the most socially unprotected layers of population, creation of business-friendly situation at the market of health protection. A reference-point in realization of reform is the program of European Union «European strategy of health – 2020».

Basis of social partnership is principle of collaboration between subjects, that will be realized in form the conduct of negotiations, entering into contracts, concordance of projects of normatively-legal acts, consultations at making decision between the subjects of social partnership on all levels (national, regional, branch and local levels).

An author draws conclusion that further democratic development of Ukraine needs forming ideologies of social partnership, that are the form of social co-operation of many state institutes and community groups of civil concord, that gives to them possibility freely to express the interests and find the civilized methods of their harmonization and realization.

A health of maintenance is the greatest aim and цілепокладанням societies in forming of healthy generation – the future of the state, by a social mission. To the most substantial signs-requirements of civil society it is possible to take confession of man, his interests, rights and freedoms person main value of society. For this achievement, first of all, necessary adjusting of effective co-operation of executive bodies with the institutes of civil society, that must be based on partnership, to the personal взаємозацікавленості in the achievement of the aims, related to the process of democratization of all spheres of state administration and public life, socio-

economic and spiritual progress, all-round providing of protection of rights and freedoms of man and citizen.

It costs to admit that a public policy in the field of social partnership in the context of politics of health of maintenance is not integral, but has fragmentary character, and that is why needs further scientific secret services.

Estimating a situation that was folded for today, made suggestions can assist creation of business-friendly situation at the market of health of maintenance that answers aims expounded in the project of National strategy of construction of the new system of health protection in Ukraine on the period of 2015–2025 p.p.

Key words: a health, health of maintenance, politician of health of maintenance, is social partnership, state, society